

सर्वोच्चको आदेश अव्यवहारिक बसपार्क क्षेत्रमा ४०२ घर निर्माण, ११५३ कित्ताकाट

बिर्तामोड(प्रस) । तेस्रो पक्षमा गइसकेको बिर्तामोड बसपार्कको जग्गा सरकारीकरण गर्नु भनी सर्वोच्च अदालतले भर्खरै दिएको आदेश अव्यवहारिक देखिएको छ । टेकबहादुर गिरी बसपार्कसमेत रहेको सो जग्गामा ४०२ वटा घर निर्माण भएका छन् । त्यस्तै सो जग्गा ११५३ वटा कित्तामा कित्ताकाट भइसकेको छ । बिर्तामोड ५ र अर्जुनधारा ११ स्थित ५१ विगाह जग्गामध्ये ३८ विगाह जग्गा प्लटिङ गरिएको थियो भने बाँकी खाली नै रहेको छ । प्लटिङमा आवासीय घरसँगै टेकबहादुर गिरी बसपार्क, पाथीभरा इन्जिनियरिङ कलेज, कान्तिपुर ड्राइभिङ सेन्टरजस्ता व्यवसायिक संस्था छन् । त्यस्तै दुई दर्जनको हाराहारीमा होटलहरू संचालनमा रहेका छन् । सर्वोच्च अदालतले गिरीबन्धुको चिया उत्पादनबाहेक अरु प्रयोजनमा रहेका जग्गा सरकारीकरण गर्नु भनी आदेश दिएपछि सरकार निर्माण गरिसकेका व्यवसायी तथा

सर्वसाधारण अन्योलमा परेका छन् । भापाको गिरीबन्धु टि स्टेटको नाममा रही चिया उत्पादनका लागि उपयोग नभएको जग्गा सरकारीकरण गर्न सर्वोच्च अदालतले आदेश दिएको हो । यो जग्गाको मुद्दा सर्वोच्च अदालतमा चल्दा मुद्दाको बहसमा भाग लिएका वरिष्ठ अधिवक्ता बिर्तामोडका लीला उदासीले सर्वोच्च अदालतको फैसलाको पूर्णपाठमा उक्त मुद्दा किनारा लागेको अवस्थामा केही बोल्नु नपर्ने भनिएकाले ५१ विगाह जग्गा सुरक्षित रहेको बताए । उदासीका अनुसार भारतीय दूतावासको

अदालतको आदेशमा रहेको छ । २०६० सालमा गिरीबन्धु चिया बगानको जग्गा विभिन्न व्यक्तिलाई बिक्री गरिएको भन्दै सर्वोच्च अदालतले प्रश्न उठाएको छ । तर, त्यतिबेला अदालतबाट निर्णय भइसकेको भन्दै त्यसबारे सर्वोच्च अदालत थप बोलेको छैन । सर्वोच्चले भनेको छ, 'गिरीबन्धु टि स्टेटको जग्गाको क्षेत्रफल गणना गर्दा २०६० सालको निर्णय बमोजिम हस्तान्तरण गरिएको ५१ विगाह जग्गालाई समेत कुल हदबन्दी क्षेत्रफल कायम गर्ने प्रयोजनका लागि गणना गर्नु ।'

गिरीबन्धु टि स्टेटको जग्गा मुद्दाको हकमा चिया उद्योगको काम रहेसम्म भनी हदबन्दीमा छुट पाएको जग्गा अरु कुनै पनि कामका लागि प्रयोग हुन नमिल्ने भन्दै सर्वोच्च अदालतले ३४३ विगाह १९ कठ्ठा १२ धुर जग्गा सङ्ग्रहण हुन नसक्ने फैसला गरेको छ ।

कोशीका मुख्यमन्त्री कार्कीले पाए विश्वासको मत

भापा(प्रस) । कोशी प्रदेशका मुख्यमन्त्री हिक्मतकुमार कार्कीले विश्वासको मत पाएका छन् । सोमबार प्रदेशसभाबाट विश्वासको मत लिएका कार्कीले सदनबाट आफूलाई बहुमत सिद्ध गरेका हुन् । संविधानको धारा १६८ (५) अनुसार गत बिहीबार मुख्यमन्त्रीमा नियुक्त भएका कार्कीले उपधारा ४ अनुसार सोमबार विश्वासको मत लिएका हुन् । मुख्यमन्त्री कार्कीलाई केन्द्रीय सत्ता गठबन्धनमा रहेका सबै दलले विश्वासको मत दिए । ६२ उपस्थित रहेको प्रदेशसभामा

नेकपा एमालेका ३९, नेकपा माओवादी केन्द्रका १३, नेकपा एकीकृत समाजवादीका तीन र जनता समाजवादी नेपालका एक प्रदेशसभा सदस्यले मत दिए । उनको पक्षमा ५७ मत खस्यो भने विपक्षमा कसैले पनि मतदान गरेनन् । प्रमुख प्रतिपक्षी दल नेपाली कांग्रेसले मतदान प्रक्रिया नै बहिष्कार गर्दा राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी (राप्रपा)का पाँच

सांसद तटस्थ बसे । कोशी प्रदेश सरकारको गठनबारे मुद्दा सर्वोच्च अदालतमा विचाराधीन रहेको अवस्थामा विश्वासको मत लिन लागेकोमा विमत जनाएको कांग्रेसले मतदान प्रक्रिया बहिष्कार गरेको हो । सोमबार नै संसदीय दलको बैठक बसेर कांग्रेस यस्तो निर्णयमा पुगेको हो । नेकपा एमाले र नेकपा माओवादी केन्द्रका ५२ प्रदेशसभा सदस्यको समर्थनमा बैशाख २७ गते कार्की मुख्यमन्त्रीमा नियुक्त भएका थिए । कोशीमा नयाँ सरकार गठन भएपछि प्रदेश प्रमुखले

प्रदेशसभा अधिवेशन आहवान गरेका मुख्यमन्त्री कार्कीले सोमबार विश्वासको मत लिनेगरी प्रस्तावको सूचना प्रदेशसभामा दिएका थिए । सोहीअनुरूप मुख्यमन्त्री कार्कीले आफूलाई सदनबाट बहुमत सिद्ध गरेका हुन् । कोशी प्रदेशसभामा ९३ सांसदमध्ये बहुमत पुऱ्याउन ४७ सांसद आवश्यक पर्छ । प्रदेशसभामा एमालेका ४०, कांग्रेसका २९, माओवादीका १३, राप्रपाका ६, एकीकृत समाजवादीका चार र जसपाका एक सांसदको प्रतिनिधित्व छ ।

नगर अस्पतालकी नर्स गंगा नगदसहित सम्मानित

भापा(प्रस) । ५० औं अन्तर्राष्ट्रिय नर्स दिवसको अवसरमा वीरता जेसीजले बिर्तामोड नगर अस्पतालमा कार्यरत नर्स गंगा उप्रेतीलाई नगदसहित सम्मान गरेको छ । एक कार्यक्रमका बीच वीरता जेसीजले नगर अस्पतालमा कार्यरत बिर्तामोड-३ निवासी नर्स उप्रेतीलाई नगद १० हजार १११ रुपैयाँसहित सम्मानपत्र प्रदान गरेको हो । नगर अस्पतालमा आयोजित कार्यक्रममा अन्य नौजना नर्सहरूलाई पनि सम्मानपत्र प्रदान गरिएको थियो । 'नर्सहरू नै भविष्य हुन् र स्वास्थ्य स्याहारको वित्तीय शक्ति पनि नर्सहरूसँगै छ' भन्ने नाराका साथ दिवस मनाइएको अध्यक्ष विकास बस्नेतले जानकारी दिए । नगर अस्पतालमा कार्यरत नर्सहरूलाई कार्यक्रमका प्रमुख अतिथि नेपाल चिकित्सक

संघ मेचीका अध्यक्ष डक्टर सीपी यादव, बिर्तामोड ३ का वडा अध्यक्ष मदन बुढाथोकी, जेसीजका पूर्वअध्यक्ष मिजास पोखरेल, बिर्तामोड उद्योग वाणिज्य संघका उपाध्यक्ष जीवनकुमार खड्का, संघका महासचिव कुशल खतिवडा, नगर अस्पतालका मेडिकल सुपरिटेन्डेन्ट डा. सुनिल अधिकारी, रोटराक्ट क्लब अफ बिर्तामोड मिडटाउनका अध्यक्ष जितेश अग्रवाललगायतले शुभकामना मन्तव्य व्यक्त गरेका थिए ।

अतिथिमा कलाकार विल्सनविक्रम राई रहेका थिए । राज मुखिया कार्यक्रम संयोजक रहेको सो कार्यक्रममा आस्था वाचन तुलसी निरौला र संचालन महासचिव सुमन पोखरेलले गरेका थिए । त्यस्तै भद्रपुरस्थित ओमसाई पाथीभरा हस्पिटलमा कार्यरत कर्मचारीहरूले फ्लोरेन्स नाइटिंगलको सम्मननामा आइतबार अन्तर्राष्ट्रिय नर्सिङ दिवस मनाएका छन् ।

अस्पतालको सभाकक्षमा सम्पन्न कार्यक्रममा कर्मचारीहरूले नाइटिंगलप्रति सम्मान प्रकट गर्दै नर्सिङ दिवस मनाएका हुन् । कार्यक्रममा सहायक मेड्रेन इन्दरा खतिवडा र सरसफाई कर्मचारी पुष्पलाल प्रसाईंलाई नगदसहित पुरस्कृत गरिएको थियो भने उक्त वार्ड सर्जिकललाई पनि पुरस्कृत गरिएको थियो । कार्यक्रममा अस्पतालका निर्देशक बालकुमार पोखरेल, अस्पतालका मेडिकल सुपरिटेन्डेन्ट डा. जयकुमार ठाकुर, अस्पतालका प्रमुख प्रशासक दीप पौडेललगायतले मन्तव्य राखेका थिए । अस्पतालकी न्युरो वार्ड इन्चार्ज ज्योति भट्टराई र ओटी इन्चार्ज विनय उप्रेतीले संयुक्त रूपमा संचालन गरेको कार्यक्रममा अस्पतालका विशेषज्ञ चिकित्सकहरू, नर्सिङ र प्रशासनिक कर्मचारीको सहभागिता रहेको अस्पतालका प्रशासक मनोज दाहालले बताए ।

भापाका ७९ प्रतिशतले खाए हात्तीपाइलेको औषधि

भापा(प्रस) । हात्तीपाइले रोगविरुद्धको आम औषधि खुवाउने कार्यक्रमअन्तर्गत भापाका ७९ प्रतिशतले औषधि सेवन गरेका छन् । बैशाख १६ देखि बैशाख ३० गतेसम्म संचालित आम औषधि कार्यक्रम अन्तर्गत जिल्लाका ८ लाख ४ हजार ७३७ जनाले औषधि सेवन गरेका हुन् । जुन ७९.४६ प्रतिशत हो । भापा जिल्लाको कुल जनसंख्या १० लाख १२ हजार ६४२ रहेको छ । जिल्लामा अधिल्लो वर्ष ७७.६५ ले औषधि खाएका थिए । जिल्लाका १५ वटा पालिकामध्ये बिर्तामोडले शतप्रतिशतभन्दा बढी प्रगति गर्दै पहिलो स्थान ओगटेको छ । बिर्तामोडको कुल जनसंख्या १ लाख २० हजार ३३८ मध्ये १ लाख २० हजार ४८४ अर्थात् १००.१२ प्रतिशतले औषधि खाएका छन् । त्यस्तै दोस्रो स्थानमा बुद्धशान्तिले कुल जनसंख्या ५३ हजार १० मध्ये ४९ हजार ३७५ जना अर्थात् ९१.०३ प्रतिशतलाई औषधि खुवाएको छ । तेस्रो स्थान हासिल

गौरीगञ्जले ३० हजार ५८३ अर्थात् ८६.५८ प्रतिशत, कचनकवल गाउँपालिकाले ३५ हजार ३८९ अर्थात् ८६.६३ प्रतिशत कन्काई नगरपालिकाले ४६ हजार २५१ अर्थात् ८५.३१ प्रतिशत, मेचीनगर नगरपालिकाले १ लाख ९

हजार ५९० अर्थात् ८१.१२ प्रतिशत, कम ३२ हजार ५४८ अर्थात् ४५.७४ प्रतिशतलाई हात्तीपाइले रोगविरुद्धको औषधि खुवाएको छ । गत वर्ष भापाको बुद्धशान्तिले सबैभन्दा धेरै ९२ प्रतिशत, गौरीगञ्जले ९१ प्रतिशत, हल्द्वारीले ८९ प्रतिशत, कमलले ८५ प्रतिशत, बाह्रदशी र गौरादहले ८३-८३ प्रतिशत, बिर्तामोडले ८२ प्रतिशत, मेचीनगरले ८१ प्रतिशत, भापा र कचनकवलले ८०-८० प्रतिशत, शिवसताक्षीले ७९ प्रतिशत, भद्रपुरले ५३ प्रतिशत, अर्जुनधाराले ५० प्रतिशत र कन्काईले ४६ प्रतिशतलाई हात्तीपाइलेको औषधि खुवाएका थिए । गर्भवती महिला, सिक्किट बिरामी र दुई वर्ष मुनिका बालबालिकाबाहेक जिल्लामा साढे ९ लाख जनालाई औषधि खुवाउने लक्ष्य राखिएको थियो । यस पटक अभियानलाई सफल बनाउन भद्रपुर, कनकाई, कमलसहित केही पालिकाहरूले हात्तीपाइले कार्ड नै जारी गरेका छन् ।

अभियान १० दिन थपियो

भापा(प्रस) । हात्तीपाइले रोगविरुद्धको आम औषधि सेवन अभियानको अवधि थप गरिएको छ । बैशाख १६ देखि बैशाख ३० सम्म भापासहित सात वटा जिल्लाहरूमा हात्तीपाइले रोगविरुद्धको आम औषधि सेवन अभियान संचालन भएको थियो । केही स्थानहरूमा अपेक्षित लक्ष्य हासिल हुन नसकेपछि थप १० दिनसम्म अभियान लम्ब्याइएको स्वास्थ्य सेवा विभागको इपिडिमियोलोजी तथा रोग नियन्त्रण महाशाखाको जनाएको छ । महाशाखाका निर्देशक डा. रुद्रप्रसाद

मरासिनीले परिपत्र गर्दै यो अभियान बैशाख ३० गतेसम्म निर्धारण गरिएकोमा थप १० दिनसम्म संचालन गरिने जनाएका

छन् । उनले हालसम्मको प्रगति हेर्दा अधिकांश जिल्ला तथा स्थानीय तहहरूमा लक्षित

जनसंख्याको उत्साहजनक सहभागिता रहेको भएता पनि केही स्थानहरूमा अपेक्षित लक्ष्य हासिल हुन नसकेको र केही व्यक्ति तथा समुदायले आफैँ पनि औषधि नखाने र छरछिमेक समुदायका अन्य व्यक्तिहरूलाई समेत भ्रामक सूचना दिई औषधि नखान उत्प्रेरित गर्ने क्रियाकलाप भइरहेको सूचना प्राप्त भएकोले यस्ता कार्य नगरिदिनु हुन र यस राष्ट्रिय अभियानमा सबैको सहभागिता तथा सहयोगका लागि अपिल गरेका छन् ।

श्री

अयुर्विकेश

Ayurvedic Hair Oil

३५ जडिबुटीयुक्त

- कपाल भर्न नदिने
- नया कपाल उमार्ने
- सिल्की बनाउने
- चाया हटाउने
- टाउको चिलाउन रोक्ने

Free Home Delivery

Rishikesh Ayurvedic
Kathmandu, Nepal
Mobile/Whatsapp: 9810095900, 9844600332

Chemical free, no side effects

100% Natural

Price
Rs. 1500/-
Rs. 1050/-

सम्पादकीय

बैलैमा मलको जोहो गर

जेठ लागिसक्यो । किसानहरु खेतीपातिमा लागिसके । धानको बीउ छर्नका लागि व्याड तयार गरिरहेका छन् । त्यही भएर मलको अत्यन्त खोज भएको छ । यो अवस्थामा कोलकाता आइसकेको कृषि सामग्री कम्पनीको २० हजार टन डिएपी मल नेपाल भित्रिन अझै एक साता लाग्ने भएको छ । नेपालमा डिएपी मलको चरम अभाव छ । ठेकेदार आदित्य बिरला ग्लोबल ट्रेडिङ (सिङ्गापुर) प्रालिले चीनबाट खरिद गरी ल्याएको डिएपी मल कोलकाता बन्दरगाहमा बैशाख २७ गते नै आइपुगेको हो ।

तर त्यहाँ जहाजबाट अनलोड तथा कम्पनीको बोरामा प्याकिङ गरी नेपालतर्फ मल पठाउन कम्तिमा थप एक साताको अवधि लाग्ने जनाइएको छ ।

हाल कम्पनी प्रादेशिक कार्यालय वीरगन्जमा डिएपी १ हजार ९ सय ४८ टन, युरिया ११ हजार ६ सय ६२ टन र पोटास १ हजार ५ सय ३९ टन मौज्जात रहेको बताए । त्यसैगरी मधेश प्रदेशभरीका कम्पनी कार्यालयहरुमा गरी १९ हजार २ सय ७६ टन युरिया, २ हजार ३ सय ३६ टन डिएपी र २ हजार ७ सय ९० टन पोटास मल मौज्जात रहेको छ ।

हाल किसानलाई चैते बालीको लागि डिएपी मल आवश्यक नरहे पनि वर्षे बालीको धानको बीउ छर्न, उखु तथा सुर्ती बालीमा छर्न डिएपीको आवश्यकता छ ।

कम्पनीको थप ७५ हजार टन डिएपी पाइपलाइनमा रहेको छ । शाहका अनुसार भारतसंग 'जीटुजी' प्रक्रियाबाट खरिद गरिएको २५ हजार टन डिएपी मल असारको पहिलो सातासम्म नेपाल भित्रिन थाल्ने सम्भावना छ ।

'सम्भवतः भारतमा लोकसभाको निर्वाचन सकिएलगत्तै यो कन्साइन्मेन्टको मल नेपाल भित्रिन थाल्ने छ । यसका साथै ग्लोबल ट्रेडिङबाट भारतको इन्डियन पोटास लिमिटेड (आइपीएल) ले २ वटा कन्साइन्मेन्टमा ५० हजार टन डिएपी मल ल्याइने भएको छ । यसरी निरन्तर ३ वटा कन्साइन्मेन्टमा गरी ७० हजार टन डिएपी मल २ महिनाभित्र भित्रिने भएकाले आउदो वर्षे धान बाली सिजनका लागि पर्याप्त डिएपी मल उपलब्ध हुने दाबी गरिएको छ । तर, त्यस्तो सरकारी दाबी सँधै फेल हुने गरेको छ । त्यसकारण सरकार बैलैमा मलको जोहो गर ।

• पुण्यप्रसाद भट्टराई

शासनमा नवप्रवर्तनको बहस चलेको निकै भयो । अमेरिकन प्रशासक/प्राविधिक अधिकृत अनिस चोपराले अमेरिकन सार्वजनिक प्रशासन सुधारका मार्गीचित्रसहित 'इन्भेस्टिभ गभर्नेन्स' नामक पुस्तक नै लेखे । पुस्तकमा प्रजातान्त्रिक पूर्वाधारमा तथ्याङ्कको प्रवाह र जनताको शासनप्रतिको अभ्यस्त सहभागितालाई जोड दिइएको छ । यसमा जनताको सहभागितामा प्रविधिको समिलनले सुनमा सुगन्ध थप्ने उनको निचोड देखिन्छ । सार्वजनिक सेवा प्रवाह सरकारले आफ्नो वाचा अनुरूप नागरिकलाई प्रदान गर्ने सेवा हो । रेसिप्रोसिटी सिद्धान्तका आधारमा हेर्ने हो भने जनताले तिरको करको सरकारी भुक्तानी वा प्रतिफल हो ।

विश्व बैङ्कले हरेक सरकारको शासकीय क्षमताको मूल्याङ्कन गर्ने छ वटा आधार तय गरेको छ । त्यसमा सरकारको प्रभावकारिता, गलत क्रियाकलापको कटौती, गैरसरकारी क्षेत्रको नियमको अवस्था, जनआवाजको खुलापन, उत्तरदायी सरकार जस्ता पक्ष अवलोकन गरिन्छन् । यी पक्षले सरकारको सेवा प्रवाह कति जनउत्तरदायी छ भने बुझाउँछ । सुशासन भनेको सरकारको जनउत्तरदायी कार्यशैली र त्यसबाट जनताले अनुभूत गर्ने सन्तुष्टि हो ।

राज्यको राजनीतिक स्वरूपको माध्यमबाट जनताका अपेक्षामा गरेका सहजीकरणले प्रजातान्त्रिक र विकेन्द्रित सभ्यताका अवस्था प्रदर्शन गर्छन् । नेपालले आफ्नो शासकीय प्रणालीलाई संघीयकरण गरेपछि जनताका अपेक्षा अपेक्षाकृत रूपमा हिजोभन्दा सहज

नागरिकमैत्री सेवा प्रवाह

दृढबाट पूरा हुने आशा गरिएको हो । यद्यपि संघीयतामा प्रवेश गरेको करिब एक दशक बिदासमेत जनतामा निराशा देखिएको, संघीयताप्रति वितुष्णा बढ्दै गएको विश्लेषण सुन्न सकिन्छ । सङ्घीयताले जनताको घरदैलोमा सेवा पुऱ्याउने, विकासको लागत घट्ने, निर्णय र नेतृत्वमा स्थानीय जनताको सहभागिता बढ्ने, स्वायत्तताको माध्यमबाट विकासको प्राथमिकीकरण प्रवर्धन हुने आशा गरिएको थियो ।

यद्यपि विकेन्द्रित स्वरूपबाट भ्रष्टाचार चुलिँदै जानु, केन्द्रीय राजनीतिमा मौसम बिग्रँदा स्थानीय र प्रदेशमा छाता ओडनुपर्ने अवस्था रहनु, तल्ला संघीय एकाइलाई बलियो बनाउन पठाइने वित्तीय हस्तान्तरणमा कन्डिसनल ग्रान्ट बढी र अन्कन्डिसनल ग्रान्ट कम भएको अवस्था रहनु, संघीयताका तहचालक र सहजकर्ता प्रशासनिक संघीयकरणका लागि कानुन निर्माण नहुनु जस्ता अनिगन्ती कारणले संघीयता अनुकूल र जनअपेक्षा पूरा हुने गरी नागरिकमैत्री सेवा प्रवाह प्रणाली बन्न सकेको देखिँदैन । पूर्वाधार निर्माण र जनतालाई आवश्यक रोजगारीको आन्तरिक वृद्धि गर्न नसकेको अवस्थामा निराशा, विदेश गमन र पलायन हुने प्रवृत्ति बढ्दो छ ।

एउटा उद्योग दर्ता गर्न बहुनिकाय चाहनु पर्ने अवस्था, प्रक्रियागत परिधिचो पूर्वानुमान स्पष्ट नभएको अवस्था, भनसुन र चाकडीले सेवा प्रवाहमा तजविजी निम्त्याएको अवस्था, सरकारका तहहरूविच र कार्यालयहरूविच कार्यविवरणको दोहोरोपना रहेको अवस्था जस्ता पक्ष जनतालाई हैरानी दिने विषय हुन् । त्यस्तै गरी स्थानीय निकायमा एकल सेवा केन्द्र नहुनु, एउटा कार्य गर्न लामो यात्रा गरी बहुनिकाय धाउनुपर्ने अवस्था रहनु, सेवा प्रवाहमा विद्युतीय प्रविधिको सहजीकरणको प्रयोग न्यून हुनु, कतिपय कार्यालयमा नागरिकसँग मोलाहिजा र रेन्ट सिक्किङ गर्न प्रवृत्तिले जनताले सेवाप्रवाहमा मात्र हैन विद्यमान पद्धति र प्रक्रियामा नै खोटे देख्ने अवस्था सिर्जना भएको हो ।

माथिल्लो स्तरमा नीतिगत मोलाहिजा रहनु, भेन्चु सपिड र लग रोलिङको नकारात्मक प्रयोग हुनु, राजनीतिक स्वार्थका आधारमा संस्थागत र संरचनागत व्यवस्था निर्माण गर्नु, आफ्ना मानिसलाई हेरेर संरचना निर्माण गर्नु, कानुनी रूपमा स्थापित संरचनामा पदाधिकारीको व्यवस्था गर्न आफू अनुकूल कार्यविधि निर्माण गर्नु जस्ता प्रयासले जनताको सहजताका लागि भन्दा सरकारी हरेक अमूक व्यक्तिको सहजता र आवश्यकतालाई हेरी छोट र साधनको प्रयोग गरेको देखिन्छ ।

कानुन निर्माण गर्दा जनसहभागिता र विज्ञ सहभागिताको समिलनलाई बेवास्ता गरिनु, कानुनको परिपालनाको आधार खोज्ने गरी कानुन निर्माणका मूल्य मान्यतालाई ह्याल नगरिनु, प्रत्ययोजित विधायनबाट कानुनका प्रावधान निर्माण गर्न सकिने स्थान प्रदान गर्नु जस्ता कार्यले रूल अफ ल भन्दा रूल बाइ ल लाई प्रोत्साहन गर्छ । यस्ता प्रयासका अनिगन्ती उदाहरण छन् ।

विकास सुशासनले ल्याउँछ, सुशासन सरकारको कार्यशैलीबाट अपेक्षा गरिन्छ । जनताको इच्छा विकासको चरम अवस्था र प्रजातान्त्रिक प्रणालीबाट त्यसको उपयोग गर्न पाउनु हो । विकास आफूसापेक्ष मात्र हुँदैन, समय सापेक्ष विश्वको रफ्तार सापेक्ष रहन्छ । सत्ता र शक्तिमा रहेकाहरूले आफूसापेक्ष दृष्टिले विकासको मूल्याङ्कन गरिँदा जनतामा निराशा छाएको छ । प्रविधि र रेभिटासको उपयोग गरिरहेका जनता आफूले विश्व रफ्तार सापेक्ष विकासका क्रियाकलापको खोजी गरेका छन् । उनीहरूले विकासलाई आफ्नो वर्तमान र भविष्यको जोखिमसँग तुलना गरेका छन् । आजको अवस्था र प्रवृत्तिले भविष्यलाई त्यति उज्यालो देखाएन भने उनीहरू देश छाडेर अन्यत्र लाग्छन् । आजको सरकार यति चुस्त र विवेकी हुन आवश्यक छ कि जनताले भोलिका निमित्त कल्पना गरेका सकारात्मकताको आधारशिला तयार गर्नसमेत सरकारको सोच र प्रोत्तको

उपयोग होस् ।

दक्षिण एसियामा नै शासकीय स्वास्थ्य र विकासमा कमजोर छवि बनाएको नेपालले आफूलाई विश्वमा अब्बल राष्ट्रनिर्माण गर्ने प्रशस्त सम्भावना पनि छन् । नेपालको कठिन भूगोल आफैमा सम्भावना हुन् । आजको जमानामा कनेक्टिभिटीले कठोर भूगोललाई समथर बनाइदिन्छ । आन्तरिक कनेक्टिभिटीका समयसापेक्ष पूर्वाधार निर्माणमा सरकारको प्राथमिकता हुन जरुरी छ । यसबाट सृजित उद्यमशीलताको बजारीकरणका लागि अन्तराष्ट्रिय कनेक्टिभिटीमा असल संस्कारयुक्त कृतीति परिचालन गरी ब्यापार सन्तुलन, अर्थतन्त्रको बाह्य क्षेत्र सन्तुलन र राजनीतिक सम्बन्ध सन्तुलन मिलाउनु पर्छ । यसका लागि 'डिअन्टोलोजिकल' राजनीतिक संस्कार र 'मेरिटोक्रेसी' को प्रवर्धन अनिवार्य छ ।

राजनीति सुसंस्कारित भएमा सरकारको कानुनी, प्रशासनिक र अन्य संरचना नैतिक र सुशासनका प्रवर्धक हुने छन् । प्रशासनिक मर्यादा संस्कृतिका लागि समयसापेक्ष कानुन, वृत्तिप्रणाली र मूल्याङ्कनका वैज्ञानिक र विशिष्ट आधार सिर्जना गर्न आवश्यक छ । कानुनका छिद्रलाई टाल्ने र जनस्वीकार्य कानुन निर्माण गर्ने कार्यमा जनप्रतिनिधि अभ्यस्त रहनुका साथै, विज्ञताको उपयोग गर्ने र जनसरोकारलाई बुझ्ने कोसिस गर्नु पर्छ । यसका लागि कानुन निर्माणका प्रक्रिया सरलीकरण, तहगत सरकारका विधायिकीको व्यावसायिकता प्रवर्धन आवश्यक छ ।

सुशासन प्रवर्धन र प्रदर्शनको मूल खम्बा स्थानीय सरकार हुन् । सङ्घीयतामा होस् वा केन्द्रीयतामा विकेन्द्रित मनस्थिति, प्रोत्त र अधिकारले स्थानीय सरकारमा जिम्मेवारी निर्माण गर्छ । जनताको सहभागितामा निर्माण गरिने योजना, जनताकै सहभागितामा गरिने कार्यान्वयन र जनताले नै गर्ने मूल्याङ्कनले सरकारलाई सहजकर्ता र जनतालाई कार्यकर्ताका रूपमा उभ्याउँछ । यहाँ अनिस चोपराले 'इन्भेस्टिभ गभर्नेन्स'

मा भनेभै सरकारको सूचनाको खुलापन र जनताको निरन्तर खबरदारीका कारण सरकारलाई जिम्मेवार, प्रजातान्त्रिक र उत्तरदायी बनाउने मार्ग प्रसस्त हुन्छ ।

सेवाको लागत कटौती गर्न र जनतामा बुझाइको स्तर बढाउन अनुमान योग्यतासहितको सेवाको विवरण जनतामा प्रसार गर्न आवश्यक छ । जोन मेजरले परिकल्पना गरेका र नेपालमा पूर्वप्रधानमन्त्री कृष्णप्रसाद भट्टराईका पालामा उपयोग गरिएको नागरिक बडापत्रको बहुसाङ्केतिक, बहुभाषी र रियल टाइममा उपयोग गर्न सक्ने गरी व्यवस्था गरिनु पर्छ । उदाहरणका लागि रसुवाका दुर्गम गाउँका वृद्धले आफ्ना भाषामा सबै सेवाबारे बुझ्ने गरी र प्रक्रिया बुझ्ने गरी भौतिक वा डिजिटल वडापत्र उपयोग गरिनु पर्छ । यसै गरी जनताको सेवा सहजीकरणका लागि निश्चित दुरीमा सेवा केन्द्रहरूको निर्माण गरी एकै ठाकाबाट सबै सेवा प्रदान गरिनु पर्छ । उनीहरूले सेवा प्राप्त गर्न आवश्यक कागजात एक पटक सरकारी कार्यालयमा पेस गरेपछि अर्को पटक त्यसलाई बोक्ने नपर्ने गरी डिजिटल भण्डारण गर्ने प्रविधि उपयोग गर्ने पर्छ । यसका साथै देशको एउटा स्थानीय सेवाकेन्द्रमा पेस गरिएको कागजपत्रको डिजिटल प्रति देशको जुनसुकै सेवाकेन्द्रबाट उपयोग गर्न सकिने समन्वय प्रणाली आवश्यक छ । मध्यएसियाली राष्ट्र माल्दोभा र जर्जियाले पछिल्लो समय यस पक्षमा निकै फड्को मारेका छन् ।

सेवाप्रदायक कर्मचारीको ज्ञान सिप प्रवृत्ति र क्षमतामा सुधार गर्न नेतृत्वमा नैतिकता र उपलब्ध स्रोतको न्यायोचित वितरण नै काफी छ । उनीहरूको भविष्यका जोखिमको जिम्मेवारी सरकारले लिने र ढण्ड पुरस्कारलाई अक्षम्य दृष्टिले प्रयोग गर्ने हो भने मानव साधन (ह्युमन वायर) सुशासनको संवाहक बन्ने निश्चित छ । तर यी सबै कार्यका लागि जिम्मेवार र नैतिक राजनीति पूर्वसर्तका रूपमा खडा हुन जरुरी छ ।

गुणस्तरीय शिक्षाका आधार

• धनसुवन चौलागाईं

र मनोवैज्ञानिक दृष्टिले बालमैत्री र सिकाइ अनुकूल हुनु पर्छ । विद्यार्थीलाई कक्षाकोठाको बसाइ आरामदायी र उत्प्रेरणामूलक हुनु पर्छ । विद्यार्थी संख्या र उमेर अनुसार आवश्यक फर्निचरको व्यवस्था, पर्याप्त प्रकाश र स्वच्छ हावाको ओहोरदोहोर हुने तथा बाहिरी आवाज र हल्लाबाट मुक्त कोठा चाहिन्छ । सबैले सजिलै देख्न सक्ने गरी लेख्ने बोर्ड (ब्याकबोर्ड वा ह्वाइटबोर्ड) को व्यवस्था भएको, श्रव्यदृश्य सामग्रीको प्रदर्शनका लागि बिजुली र प्रोजेक्टर आदि उपकरणको व्यवस्था जरुरी हुन्छ । शिक्षकले अपाङ्गता र विशेष आवश्यकता भएका विद्यार्थीलाई सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

विद्यार्थीमा विषयवस्तुको ठोस धारणा दिन र शिक्षण सिकाइलाई रोचक, प्रभावकारी र दिगो बनाउन विषयवस्तुको प्रकृति अनुसार प्रयोग गरिने विभिन्न सामग्री नै शैक्षिक सामग्री हुन् । शैक्षिक सामग्रीबिनाको शिक्षण निराशा र सिकाइ पदयारलाग्दो हुन्छ । शैक्षिक सामग्रीको प्रयोगले विद्यार्थीमा सिकाइप्रतिको अभिरुचि पैदा गर्छ । तसर्थ विषयवस्तु अनुसारका पर्याप्त शैक्षिक सामग्रीको व्यवस्था गर्नु पर्छ । सिकाइलाई स्थानीय परिवेश र दैनिक जीवनसँग जोड्न स्थानीय कच्चा पदार्थ, सिप र श्रममा आधारित शैक्षिक सामग्रीको निर्माण र प्रयोगमा जोड दिनु पर्छ । शैक्षिक सामग्रीको व्यवस्था गरिसकेपछि यसको प्रयोग र संरक्षणमा पनि ध्यान दिनु पर्छ । बुक कर्नर, पुस्तकालय र पत्रपत्रिका पढ्ने ठाउँको व्यवस्था हुनु पर्छ । विद्यालयमा इन्टरनेट सुविधा चाहिन्छ ।

विद्यार्थी शिक्षण सिकाइको केन्द्रबिन्दु हुन् । विद्यार्थीको अर्थपूर्ण सहभागिताबिना शिक्षाका लागि गरिएको लगानी र जुनसुकै पूर्वाधार निरर्थक हुन्छन् । शिक्षाका निर्धारित उद्देश्य हासिल गर्न र शिक्षालाई गुणात्मक बनाउन

विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता अपरिहार्य छ । प्रथमतः विद्यालय उमेरका सबै बालबालिका विद्यालय भर्ना गर्नु पर्छ । भर्ना भएकालाई नियमित विद्यालय आउन र सिकाइप्रति उत्प्रेरित गर्नु पर्छ । कक्षाकोठाभित्रको शिक्षण सिकाइमा सबै विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता आवाज र हल्लाबाट मुक्त कोठा चाहिन्छ । सबैले सजिलै देख्न सक्ने गरी लेख्ने बोर्ड (ब्याकबोर्ड वा ह्वाइटबोर्ड) को व्यवस्था भएको, श्रव्यदृश्य सामग्रीको प्रदर्शनका लागि बिजुली र प्रोजेक्टर आदि उपकरणको व्यवस्था जरुरी हुन्छ । शिक्षकले अपाङ्गता र विशेष आवश्यकता भएका विद्यार्थीलाई सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

कक्षाकोठाको बसाइ र शिक्षण सिकाइ सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता अपरिहार्य छ । प्रथमतः विद्यालय उमेरका सबै बालबालिका विद्यालय भर्ना गर्नु पर्छ । भर्ना भएकालाई नियमित विद्यालय आउन र सिकाइप्रति उत्प्रेरित गर्नु पर्छ । कक्षाकोठाभित्रको शिक्षण सिकाइमा सबै विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता आवाज र हल्लाबाट मुक्त कोठा चाहिन्छ । सबैले सजिलै देख्न सक्ने गरी लेख्ने बोर्ड (ब्याकबोर्ड वा ह्वाइटबोर्ड) को व्यवस्था भएको, श्रव्यदृश्य सामग्रीको प्रदर्शनका लागि बिजुली र प्रोजेक्टर आदि उपकरणको व्यवस्था जरुरी हुन्छ । शिक्षकले अपाङ्गता र विशेष आवश्यकता भएका विद्यार्थीलाई सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

गुणस्तरीय शिक्षण सिकाइका लागि विद्यालयको

सञ्चालन र व्यवस्थापन प्रभावकारी बनाउनु पर्छ । अभिभावकको सहभागिता र अपनत्वबिना त्यो सम्भव छैन । विद्यालय व्यवस्थापन समितिमा अभिभावकको सार्थक सहभागिता चाहिन्छ । व्यवस्थापन समितिमा वास्तविक अभिभावकलाई छोटो गरेर पठाउन सुनिश्चित गर्नु पर्छ । शिक्षकले सबै विद्यार्थीमा दृष्टि पुऱ्याई सिकाइ क्रियाकलापमा कम सक्रिय रहेका, कक्षाकोठाको पछाडि बस्ने र अन्तरक्रियामा कम सहभागी हुने विद्यार्थीमा विशेष ध्यान दिई उनीहरूलाई सिकाइप्रति उत्प्रेरित गर्नु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ र शिक्षण सिकाइ सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता अपरिहार्य छ । प्रथमतः विद्यालय उमेरका सबै बालबालिका विद्यालय भर्ना गर्नु पर्छ । भर्ना भएकालाई नियमित विद्यालय आउन र सिकाइप्रति उत्प्रेरित गर्नु पर्छ । कक्षाकोठाभित्रको शिक्षण सिकाइमा सबै विद्यार्थीको सक्रिय सहभागिता आवाज र हल्लाबाट मुक्त कोठा चाहिन्छ । सबैले सजिलै देख्न सक्ने गरी लेख्ने बोर्ड (ब्याकबोर्ड वा ह्वाइटबोर्ड) को व्यवस्था भएको, श्रव्यदृश्य सामग्रीको प्रदर्शनका लागि बिजुली र प्रोजेक्टर आदि उपकरणको व्यवस्था जरुरी हुन्छ । शिक्षकले अपाङ्गता र विशेष आवश्यकता भएका विद्यार्थीलाई सुविस्ता हुने गरी बसाइ व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । कक्षाकोठाको बसाइ सबै विद्यार्थीमा आत्मरम्मान, सुरक्षा र समानता अनुभूति हुने किसिमको हुनु पर्छ ।

दैनिक जीवन र स्थानीय परिवेशसँग जोडनु पर्छ । विद्यार्थी विश्व बजारमा आवश्यक पर्ने ज्ञान, सिप र दक्षताका साथै स्थानीय परम्परागत ज्ञान, सिप, पेसा, व्यवसाय, संस्कृति र सम्पदाबारे जानकार भई यसको संरक्षण, संवर्धन र उपयोगमा सक्षम हुनु पर्छ । सिकाइलाई क्रियाकलापमूवी बनाउनु पर्छ । सिकाइ सँगसँगै मूल्याङ्कन र सुधार गर्दै जानु पर्छ ।

शिक्षकलाई शिक्षण सिकाइका क्रममा आइपर्ने विविध समस्याको पहिचान र समाधान, विद्यार्थीका विविधताको सम्बोधन, शिक्षण सिकाइका क्षेत्रमा आएका नवीनतम अवधारणा, ज्ञान, सिप र प्रविधिसँग अद्यावधिक गराई राख्न निरन्तर पेसागत सहयोग र क्षमता विकास आवश्यक हुन्छ । यसका लागि विभिन्न तालिम, कार्यशाला, अन्तरक्रिया र आर्थिक गतिविधिमा पाठशिक्षा कायम गर्ने र विद्यालयको निरन्तर अनुगमन गरी सुधारमा सहजीकरण गर्नु पर्छ । विश्व बजारमा प्रतिस्पर्धा गर्न सक्ने जनशक्ति उत्पादन गर्नु आजको आवश्यकता हो । सिकाइका परम्परागत विधि र सामग्रीले त्यो सम्भव छैन । शिक्षामा जति आधुनिक प्रविधिको प्रयोग गर्न सकिने भने अहिलेको सन्दर्भमा शिक्षाको गुणस्तर पनि त्यति नै बढ्दै जान्छ । यसका लागि सूचना तथा सञ्चारमाध्यम आधुनिक प्रविधिमा विद्यार्थीको पहुँच हुन आवश्यक छ । शिक्षण सिकाइमा आधुनिक प्रविधिको प्रयोग बढाएर मात्र शिक्षालाई गुणस्तरीय बनाउन सकिन्छ ।

गुणस्तरीय शिक्षाका लागि शिक्षण सिकाइ प्रक्रियाको पनि गुणात्मकता अभिवृद्धि आवश्यक हुन्छ । विद्यार्थीकेन्द्रित शिक्षण विधि अवलम्बन गर्नु पर्छ । गरेर सिक्ने, प्रत्यक्ष अवलोकन, परियोजना कार्य र जानकारसँगको छलफल जस्ता कार्यका माध्यमबाट सिकाइमा विद्यार्थीलाई अधिकतम सहभागी गराई शिक्षक सहजकर्ताका रूपमा रहने र मार्गदर्शन गर्नु पर्छ । साथै सिकाइलाई यथाशक्ती काम,

तपाईं जहाँ भएपनि प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

राजनीतिबाट आजित नेपाली जनता

• माधव खतिवडा

देश अहिले तरल राजनीतिक अवस्था, भ्रष्टाचार, महँगी, बेरोजगारी र आर्थिक मन्दीका कारण संकटमा फसेको छ। जनतामा सरकार तथा पार्टीहरूप्रति बढ्दै गएको बितृष्णाका कारण अहिले नागरिक विकल्प खोज्न बाध्य भएका छन्। पार्टीहरूको सत्ता लिप्सा र सिद्धान्तविहीन राजनीति, देश र जनताप्रतिको गैरजम्मेवारी र कुर्सीमाथिको खिचातानीको फाइदा उरले नै उठाउन लागिपरेका छन्। पश्चिमा मुलुकहरू नेपाललाई आफ्नो उपनिवेश बनाउने दावामा पहिलेदेखि नै आँखा गाडेर बसिरहेका छन्। यता विश्वमा तेस्रो शक्तिको रूपमा स्थापित हुँदै गरेको भारत उनीहरूका लागि तगारो बनेको छ। भारतलाई भविष्यमा चुनौती दिनकै लागि अमेरिकाले अहिले एम.सी.सी. माफर्त नेपालमा आफ्नो

बर्चस्व जमाइसकेको छ। उता चीन नेपाललाई आफ्नो पकडमा राखेर भारतविरोधी गतिविधि नेपालबाट सञ्चालन गर्ने दावामा रहेको छ। नेपालमा स्थिर सरकार बन्न नदिने र नेपालीको राजनीति सधैं दिल्लीबाट चल्नु पर्छ भन्ने धारणा बनाएको भारतले सडकदेखि सदनसम्म आफ्ना 'रज'का एजेन्ट राखिसकेको छ। यहाँ सबै पार्टीभित्र 'रज'को गिरोहले आफ्नो सञ्जाल बिस्तार नै गरिसकेको भेटिन्छ। भारत आफ्नो स्वार्थका लागि सधैंदेखि नेपाललाई आफ्नो प्रयोगशाला बनाउन चाहन्छ। नेपालमा दीगो शान्ति हुनु र नेपाली जनता सम्बुद्धिको बाटोमा लामु भारतका लागि दुर्भाग्य हो। यसकारण पनि ऊ नेपाल सम्बुद्ध भएको हेर्न चाहन्छ। भारतले चाहेकोजस्तो नीति तथा कार्यक्रम बनाउनु पर्ने। दिल्लीको कृपा रहेसम्म मात्रै आफू सत्तामा टिक्न सकिने। दिल्लीको निर्देशन पालना गर्न नसके रातारात सत्ता परिवर्तन हुने प्रथा २००७ साल अघिदेखि नै नेपालमा चलिरहेको छ। हिजो प्रजातन्त्र प्राप्तिका लागि वी.पी.पुष्पलालदेखि प्रचण्डसम्मलाई भारतकै कृपाले ब्याक्तिबाट पार्टी र पार्टीबाट सरकारमा पुर्यायो। आज पश्चिमा मुलुकको इशारामा जन्मिएको रवि लामिछानेले नेतृत्व गरेको राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी पुराना पार्टीको विकल्पका रूपमा जनताले

चाहेका थिए। २१ सिट दिएर सदनभित्र त पुर्याए, तर रवि स्वयं यो र त्यो बिषयका मुद्दामा फसेको र उनका कमजोरीलाई समाएर उनको पार्टी र अस्तित्व नै सक्नेगरी काठमाडौं मिडियालगायत उनले नै उजागर गरेका १२ भाइहरू लागेका छन्। १२ भाइको अगाडि उनी १ भाइको केही चल्दैन। उनलाई सत्तामा पुगेपछि सबै शक्ति प्रयोग गरेर ब्यबस्थामा आमूल परिवर्तन ल्याउँछु भन्ने जोश थियो। त्यो क्षणभरमै नैराश्यतामा परिणत भएको छ। राजनीतिमा कलिलो अनुभव भएका रविलाई कहाँ थिच्दा कहाँ बन्छ भन्ने राम्रो ज्ञान थिएन। उनी सिधा बाटोबाट सिंहदरबार छिरेका हुन्। अबको केही समयपछि उनलाई सिंहदरबारबाट हिरासत छिटाउने खेल सुरु भैसकेको छ। उनको पार्टी छोटो समयमा जसरी उदायो, अब त्यसरी नै अन्त्य हुने संसारमा पुगिसकेको छ। रविलाई सबैहरू रविलाई नै सत्तामा पुर्याउनेहरू हुन्। चेतको खेलमा अर्काको पिपसो खाइदिँदा आफ्नो मन्त्री ढलेजस्तै प्रचण्ड सरकारको आयु महिनाबाट दिनमा परिणत भइसकेको छ। भारत अहिले आफ्नो चुनावी मैदानमा रहेको छ। भारतको चुनाव सकिनेबित्तिकै भारतमा भन्दा पहिले राजनीतिको नतिजा नेपालीको आउने छ। यो परिवर्तन एमाले र काँग्रेस, काँग्रेस र

माओवादी अथवा अरु कुनै यो र त्यो दल मिलेर सरकार बनाउने हिजो अस्तित्वको खेलजस्तो नभएर २०१७ सालको जस्तो खेल दोहोरिन सक्ने छ। यो बिषयमा यति मात्रै सकेत गर्न उचित ठानेको छु। नेपालीको राजनीति नेपालीपन र नेपाली मनबाट चल्ने सक्दैन नेपालमा उद्योगधन्दा कलकारखाना खुल्न नसक्नु नेपाली बजारमा उत्पादित सामानले नेपालमा नै बजार पाउन नसक्नुको पछि भारतको दूले हात छ। नेपाली बजारमा आफ्ना उत्पादित सामान भित्र्याउने, बजार बढाउने, नेपाली भूमिमा केही उत्पादन हुन नदिने, बीउबिजन उतैबाट आउने। यहाँका कृषि उत्पादनलाई शुन्यमा परिणत गरिदिन भारतको रणनीति रहेको छ। सबैतिरबाट शिथिल भएपछि विश्व भरि नेपाली संकट भैलन नसकेर बिदेश पलायन हुनु पर्ने। किनकि उसले नागरिकता बिधेयक परिवर्तन गराएर आफ्ना ४० हजारबढी भारतीयलाई नेपाली बनाइसकेको छ। ७ हजारबढी भारतीय कम्पनी र ब्यापारी प्रतिष्ठानहरू उसले नेपालभित्र खडा गरिसकेको छ। भारतको कूटनीति, नागरिक र ब्यापारी अखडासंगसँगै भूगोल अतिक्रमण हो। पश्चिमा मुलुकहरूको मिसनसहितको धार्मिक अखडाले अबको २० देखि ३० वर्षको हाराहारीमा हाम्रो पहिचान, अस्तित्व, भूगोल,भाषा,धर्म

र संस्कृति नै सखाप हुने अवस्थाबाट मुलुक अघि बढिरहेको छ। सन् २०२६ सम्ममा १ लाखमाथि भारतीय नागरिकलाई नेपाली बनाउने उसको लक्ष्य रहेको छ भने पश्चिमाहरू सो समयसम्ममा नेपालका गाउँ-गाउँमा चर्च र घर-घरमा बाइबल पुर्याउनेगरी भित्रिएका छन्। बिदेशीको इशारामा सत्तामा पुगेका पार्टीहरूबाट जनतालाई सुखी नेपाली र सम्बुद्ध नेपालको सपना मात्रै बाँडियो। सम्बुद्ध नेपालको ३४ वर्षसम्म जनतामा आभास हुन सकेको छैन। सत्तामा पुगेका पार्टीहरू जनताप्रति पूर्ण वफादार भएर लागिपरेका कारण जनतामा अहिले ब्यबस्थाप्रति नै बितृष्णा पैदा हुन थालेको छ।

अबस्थामा दुर्गा प्रसाई नेतृत्वमा रहेको राष्ट्रियता, धर्म,संस्कृति तथा नागरिक बचाउ महाअभियान अहिले जनताको सारथीका रूपमा जन्मिएको देखिन्छ। कोभिड १९ बाट विश्व अर्थतन्त्रमा आएको गिरावटसँगै नेपाली अर्थतन्त्रमा छापको मन्दीलाई माथि उठाउन सरकार तथा यहाँका उद्योगी ब्यवसायीहरू र लगानीकर्ताहरूको चासो बढ्न नसक्नु र देशको ४० प्रतिशतभन्दा माथिको आर्थिक स्रोत तस्करी प्रथाबाट कालो धनका रूपमा बाहिरिनुले आज नेपालको अर्थतन्त्र मात्रै होइन, जनताको जीवन नै धरापमा परेको बेला जनताको सारथी बनेर जनताका दुःख पीडामा मल्टिमपट्टी लगाउँदै हिडेको नागरिक बचाउ अभियानले अकल्पनीय तवरबाट निकट भविष्यमा नेपालमा निकै दूलो उचाइ लिने देखिन्छ। नेपाली राजनीतिमा निकै दूलो परिवर्तन आउने दिशामा देश दौडिरहेको छ। तपाईंलाई यसो भनिरहेँदा र यो लेख पढिरहेँदा आश्चर्य लाग्न सक्ला तर आश्चर्य नमान्नु होस्। आश्चर्य मान्ने दिन त्यति टाढा छैन। निकट भविष्यमै नेपाली राजनीतिभित्र निकै नै दूलो आश्चर्य पैदा हुने तयारीमा छ। (लेखक क्षितिज नाट्य प्रतिष्ठानका केन्द्रीय संयोजक हुन्।)

संखुवासभामा पेस्तोलसहित एकजना पक्राउ

भापा(प्रस)। संखुवासभाको चैनपुर नगरपालिका-१ नुनढाकीबाट कटुवा पेस्तोलसहित एक जना पक्राउ परेका छन्। पक्राउ पर्नेमा चैनपुर नगरपालिका-१ नुनढाकीका ४२ वर्षीया दिलकुमार चोड्वाड रहेको जिल्ला प्रहरी कार्यालय संखुवासभाका प्रहरी निरीक्षक अशोककुमार जवेगुले

जानकारी दिए। प्रहरी निरीक्षक जवेगुका अनुसार बिशेष सूचनाको आधारमा प्रहरी चौकी नुनढाकी र संखुवासभाको संयुक्त प्रहरी टोलीले १ थान कटुवा पेस्तोलसहित पक्राउ गरिएको हो। दिलकुमारले कटुवा पेस्तोल बोकेर हिँडडुल गर्ने गरेको सूचनाको आधारमा उनलाई

आइतबार प्रहरीले पक्राउ गरेको हो। बरामद भएको कटुवा पेस्तोलसहित चोड्वाडविरुद्ध मुलुकी अपराध संहिता, २०७४ को हातहतियार तथा खरखजना सम्बन्धी कसूरमा जिल्ला अदालत चैनपुरबाट म्याद थप गरेर अनुसन्धान अघि बढाएको जिल्ला प्रहरी कार्यालय संखुवासभाले जनाएको छ।

दहमा डुबेर युवकको मृत्यु

भापा(प्रस)। पाहा खोज्ने क्रममा चिप्लिएर खोलाको दहमा डुबेर ओखलढुङ्गामा एक युवकको ज्यान गएको छ। आइतबार दिउँसो चिशाखुवाडी गाउँपालिका-७ टोद्रे खोलामा साथीहरूसँग पाहा खोज्न गएका जिल्लाको सिद्धिचरण नगरपालिका-५ चुप्लुका २९ वर्षीय सन्तोष राईको दहमा डुबेर मृत्यु

भापा(प्रस)। पाहा खोज्ने क्रममा चिप्लिएर खोलाको दहमा डुबेर ओखलढुङ्गामा एक युवकको ज्यान गएको छ।

क्रममा सोमबार बिहान प्रहरीले डुबेकै स्थानबाट शव फेला परेको जिल्ला प्रहरी कार्यालय ओखलढुङ्गामा प्रहरी निरीक्षक बालिस्टार सिंहले बताए। घटनास्थलमा कानुनी प्रक्रिया पूरा गरी थप अनुसन्धान भइरहेको प्रहरी निरीक्षक सिंहले जानकारी दिए।

बिताबजारमा गाँजासहित दुई जना पक्राउ

बितामोड(प्रस)।भापाको बितामोड-३ बिताबजारमा लागूऔषध गाँजासहित दुई जना पक्राउ परेका छन्। बितामोड ३ मा डेरा गरी बस्ने बितामोड-४ का ३६ वर्षीय रवि दास र १९ वर्षीया आयुसा भुजेललाई

बिताबजार प्रहरी चौकीबाट आयतवार साँझ खिटेएको प्रहरी टोलीले ६९ ग्राम ६२० मिलिग्राम गाँजासहित पक्राउ गरेको हो। पक्राउ परेका उनीहरूलाई इलाका प्रहरी कार्यालय बितामोडमा राखेर थप अनुसन्धान भइरहेको जनाइएको छ।

शेखरलगायत देखिएका छन्। राजधानीमा आइतबार एक कार्यक्रमविच भिडियो सार्वजनिक गरिएको थियो। भिडियो बालबालिका तथा महिलामन्त्री भगवती चौधरी र सांसद रेखा यादवले केक काट्दै भिडियो सार्वजनिक गरेका थिए। भिडियो बाबाछोरी नामक युट्युब च्यानलबाट सार्वजनिक गरिएको छ।

मानव डेन्टल

काँकरभिट्टारोड, बोलबम पेट्रोलपम्प पूर्व, बितामोड
फोन: ०२३-५४२६९६, मो: ९८५२६४०४०५

स्वास्थ्य मुस्कान, स्वास्थ्य जीवन, यही हो मानव डेन्टलको पहिचान

दैनिक सेवाको लागि

- डा. मेची अञ्चल अस्पतालबाट
- डा. भैरहवाबाट
- डा. काठमान्डौबाट

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरू :

<p>चन्द्रगढी, भद्रपुर</p> <p>लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३२९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६८३२९९</p>	<p>दमक</p> <p>विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८५७२२४६२९</p>	<p>मेचीनगर</p> <p>चारआली : ९८४२७०३०९३ गोबिन्द धिमिरे : ९८५४५४०५५०</p>	<p>उर्लाबारी</p> <p>रूपेन्द्र शर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिष्णम आर्इ: ०२९-५२५६९८</p>	<p>इलाम, मंगलबारे</p> <p>रणवीर लिम्बू ९८५६९८७५७०</p>	<p>काँकरभिट्टा</p> <p>फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४</p>	<p>भापा बजार</p> <p>बरत राजवंशी ९८५७०४९००९</p>
---	--	--	--	---	---	---

आजको राशिफल

<p>मेष</p> <p>रोकिएका कामहरू पुनः सुरु हुन सक्छन्। साहित्यिक क्षेत्रमा रूचि बढ्नेछ। आज जिद्दीपनाले गर्दा काम विग्रने डर छ। सौन्दर्यतामा धन खर्च हुनेछ।</p>	<p>कर्कट</p> <p>जोशर्जागर र उमङ्ग बढ्नेछ। नयाँ काममा हात हाल्ने समय छ। सरकारी निकायको भय रहला। शेरघर बजारले पनि साथ नदला।</p>	<p>तुला</p> <p>कलहको योग भएकाले कसैसँग बोल्दा वा ठट्टा गर्दा सतर्कता अपनाउनुहोला। आर्थिक क्षेत्रमा सङ्कट आउला, तर साँभमा मन प्रसन्न रहनेछ।</p>	<p>मकर</p> <p>नयाँनयाँ ज्ञान सिक्ने मौका मिल्नेछ। राजनैतिक कार्यमा सफलता मिल्नेछ। ठूलो कारोबारमा लगानी नगर्दा वेश हुनेछ। सामान हराउने भय पनि छ।</p>
---	--	---	--